אדם . שמעכב טומאה שבתום מלטמא איט דין שמליל על שהרה

שבחוכו מליטמא משום בלוע: מס לכלי הרם. דין הוא שיליל על

מפוכו קאמריכן- תוך דאדם גמריכן

מתוך כלי חרם וכ"ם דקל וחומר

אלימא הוא דאדרבה תוך כלי חרם

חמור מתוכו של אדם: שכן מעמא

מארכרי בלא נגיעה מה שאין כן באדם

הלכך קל וחומר מה אויר כלי חרם

שאיט מבליט טומאה שבו מלטמא

ב) מבליע מהרה שבו מליטמא אדם

שמבליע טומאה שבחוכו מלטמא איט

דין שיליל על טהרה שבו מליטמא

הואיל וקל הוא שאין מקבל אויר האדם

טומאה לעולם: דלמעלה · דרך פיו

כדכתיב (ויקרא יא) והאוכל מנבלתה:

דלמטס - תחב לו דרד בית הריעי עד

שנבלע וכנון שהיה אלתחוב בשפופרת

ולא סימאו בכניסתו במגע : מנין -

שלחתר מכחן לח ישמחט (א) במשח

קוחיל ובלוע: אלא ש"י מעלה . אם

לא יכנם דרך הפה לא יתעכל במעיים

יטמאגולא כתיב כבום בגדים והאוכל

בבית יכבם את בגדיו (שם) ומוקמינן

לה בתורת כהנים לשוהה שיעור

אכילה : מאמר בבסמה שאינה לריכה

שהיים. שאם נכנסת טעונה כלים

הרי הן טמאים מיד דוהבא אל הבית

קרינא בהו: ומשנינן לממי הלכחה .

בהמה המקשה

142

וחולך בפני הטומאה שבתוכו מלטמא

מליטמא וא"ת כיון דהא דהאדם מליל

על טהרה שבתוכו היינו מקל וחומר

דכלי חרם ח"כ נימא דיו ולא יליל על

טהרה שבתוכו מליטמא בהיסט הזב

דמיטמא בהיסט הוב כדאמרינן בסוף

הגזקין (ניטין סח:) וליחוש שמא הסיטה

חשתו כדהוחילו בחוספת' דחהלו' (פמ"ו)

תני בהדית דחדם מליל על טהרה

שבתום מליטמא בהיסט הוב דאמרו

להם בית הלל אי אתם מודים בבליעת

טבעת ונכנס לאהל המת כו' אמרו

להם בית שמאי לא אם אמרת בטבעת

שהיא טהורהם]בהיסט וי"ל דעבדי ק"ו

מפכים קטנים המוקף למיד פתיל

ראפילו בלא היקף (ג) טהורים במשא

הוב לפי שאין באים לכלל מגע לפי

שאין סופן להפחח ואת שאינו בא

לכלל מגע אינו בא לכלל משא כדאמר

בהעור והרוטב (לקמן דף קכד:):

דלמבה מנא לן רבלוע דלמעה

מתניתין דעובר וחיה נמי דעמאה

הייט מדרבכן כדלקמן ועוד דהשתא ס"ר דרבה מודה בשתי טבעות וחיה

היא כשתי מבשות: בלוע בבהמה

מנא לן • דבהמה לא מטמא כדמוכח

ההוא כלב דאכל בשר המת לקמן

בהעור והרוטב (דף קכו.):

לבואר הלכתא לכלים שעל גבה

דלמא אפי' בכלים שהיא לבושה דשייך

בהו מלבוש כדאשכחן גבי הולאת שבת

בפרק במה בהמה יולאה (שנת נג.)

בדברים שחשובים לה למלבוש ועוד

אדם נמי לא בעי י וא"ת

שהייה בכלים שהן לבושים מוכבם בגדיו המטמא בגדים מליל בבית

המטגע כותי ובהמה שאינם מטמאים בגדים אינם מצילים בבית

המעגע משמע דבת מלבוש היא אלא דמעטיה קרא דומיא דכותי

דשייך ביה מלבוש וי"ל דבהמה אפילו כלים שהיא לבושה חשיבי כעול

גבה כיון דאין מטמא מכחה דלאו בת טומאה היא וגבי אדם נמי

כה"ג כשאין מטמאין מכחו כגון בגדים שעל גביו לא בעי שהייה אבל

בגדים שהוא לבוש בעלים אגביה ומכחו בא להם הטומאה וגזרת

הכתוב היא שאין לו כח לטמאם עד שישהה ולפירוש זה דטומאת

בגדים שהוא לבוש מחמת האדם הם באים אם כולו בפנים וידו

מבחוץ וטבעת באצבע ממאה הטבעת ואם הוא מבחוץ וידו בפנים

לחוץ וקשה דבתורת כהנים ובמסכת נגעים פרק שלשה עשר דתנה

היה עומד בפנים ופשט ידו לחוץ וטבעותיו בידו ושהה כדי אכילת

פרם טמאות היה עומד בחוך ופשט ידו בפנים וטבעותיו בידו רבי יהודה מעמח מיד וחכ"א בכדי אכילת פרס ושמא התם מדרבנן הוא

ולא מדאורייתא ומחמיר רבי יהודה לטמא מיד משום דאין הטומאה באה להם מכח האדם : אמר רבא תרוייהו תננהי · לאו

משומאה בלועה פריך דרבה נמי כשם קאמר משמע שגם לרבה היה

פשום מתוך המשנה אלא מטהרה בלועה פריך דמהרה נמי הכן

כמו שומאה ולמה פשוש לו זה יותר מזה:

נמי טסור כדמוכח

סיו משפם נר מצוה

לה א מיי פס"ו מסלכות שומחת לכעת כל"ו:

רש מיז מלטמא הן מליל בן (תוכו) על טהרה לו ב מיי שם כונה ח: שבתוכו מליטמא תוכו של אדם שמליל

לז ג מיי פיב מסלכות משאות סלכם ח : אינו דין שיליל תוכו על טהרה שבחוכו

שימה מקובצת כמו כלי חרם המוקף למיד פחיל ה] בלע מבעת (בהמה) ממאה כו'. ג'ב עי' תוספות מנחות ס'ם ע'א: ג' מכליע מהרה מא שיש חומר שמבליע פומאה שבתוכו: גז ולא כחיב כבום בגרים וכתיב והאוכל בבית יכנס: 7] ואוכל דמשמע דלא מסמיא: דמשמע רלא מסמיא:

ס] הרי הן כמונחין
בתוכו וליממא: ג'ב

ג'א ברש"י כ"י הרי הן
כמפיתרים כתיבה
וליממא כו": [] תימה מה בכך מ"מ פריך שפיר: ז] וי"ל דאדם נמי דתונו סחור: נ"ב משום דבית הסתרים מציל (בי ה) מציל על מהרה שבתוכו מליממא תוכו של אדם: מ] שהוא מהורה בחינם הזב וו'ל דעבדינן ק'ו:

> ה) נראם דליל מבליע טסרם שנו מלטמא ע"י צמיד פחיל ואע"פ שיש הוחר שמשמח שחיירו אדם שמכלים וכו׳ .

הנהות הב"ה (א) רש"י ד"ה מנין וכו" במשא.נ"כ דבמגע בלא"ה איט מסמא מבה בים בסתרים ולא הבנתי למה דאיירי כתחוכ ת דלפא האי בשפופרת דלמה החי בשיה היה הה חינו מעמה במשה החר שעבל כמו לחירי בטומהם נגועם למעלם: (כ) תום' ד"ם אטו וט' דאטי' כלא אטו וט' דאטי' כלא סיקף ספורים י נ"ב עיין סירש"י פרק ר"ע דף 3"0

גליון השים גב'י פוחאה - נאים וטבעת באלבע הטבעת טחורה דבטלה אגביה והוא שהור דרובו גב'י פוחאה - נאים וטבעת באלבע הטבעת טחורה דבטלה אגביה והוא שהור דרובו דתק · פיין נאים פ'יז לחוץ וחשה דבתורת כהנים ובמסכת נגעים פרק שלשה עשר דתגא

הנהות מהריב רנשבורג א] רש'ינד'ס דלמסס אן רשיכו כי ונמעם ניב עי איר שים : ב] תופ' ר'ק אעו וכו' כשומחם שבתוכו מליטמה מניל הוכו . נמהק מלת סוכו · וכ'כ פיין מסרמ"ל דמוחק ום ומבכשים ז"ל מהיימו סיטיב ושיין הירושי סר"ן והבין מלת מס נפשך

אבון אנן מגבו קאמרינן מחוכו קאמרינן. חימה ו] מה נפשך מ"מ פריך שפיר דאיך תעבור הטומאה כיון דגבו טהור ויש טמר זן "דאדם נמי תוכו טהור מליל ואיכא למיעבד ק"ו הכי ומה כלי חרם שהרה שבתוכו שכן יש בו לד קל אחר שאינו מטמא מגבו: אפו אנן המוקף למיד פתול שאין גבו מליל לחוץ בפני הטומאה שבתוכו מגבו קאמרינן ימי ילפינן גב אדם מגב כלי חרם דחיפרוך הכי :

אדם שמציל על מומאה שבתוכו מלממא אינו דיו שמציל על מהרה שבתוכו מליממא מה לכלי חרם שכן אין מממא מגבו תאמר באדם שמטמא מגבו אמו אנו מגבו קאמרינו מתוכו קאמרינו אדרבה כלי חרם חמור שכן מממא מאוירו אשכחן בלוע דלמעלה בלוע רלמטה מגלן קל וחומר ומה למעלה שאינו עושה עיכול מציל למטה שעושה עיכול אינו דין שמציל כלום עושה עיכול לממה אלא על ידי מעלה אפי' הכיעיכול דלמטה רב אשכחן בלוע דאדם בלוע רבהמה מנלן קל וחומר ומה אדם שמטמא מדוים מציל בבלוע בהמה שאינה מממאה מחיים אינו דין שתציל בבלוע מה לאדם שכן צריך שהייה בבית המנוגע תאמר בבהמה שאינה צריכה שהייה בבית המנוגע בהמה דאינה צריכה שהייה בבית המנוגע למאי הלכתא לכלים שעל גבה אדם נמי לא בעי *דתנן "הנכנס לבית המנוגע וכליו על כתפיו וסנדליו ומבעותיו בידיו הוא והן ממאין מיד יהיה לבוש כליו ומנדליו ברגליו ומבעותיו באצבעו הוא ממא מיד והן מהורין עד שישהא בכדי אכילת פרם פת חמים ולא פת שעורים מיסב ואוכל בליפתן.אמר רבא תרוייהו תננהי מומאה בלועה תנינא מהרה בלועה תנינא "מומאה בלועה *דתנן 10 בלע מבעת ממאה מובל ואוכל בתרומתו הקיאה ממאה וממאתו. מהרה בלועה תנינא *דתנן בלע מבעת מהורה ונכנס לאהל המת והזה ושנה ומכל והקיאה הרי היא כמה שהיתהבי קאמר רבה כגון שבלע שתי מבעות אחת ממאה ואחת מהורה דלא מטמיא לה מטמאה למהורה.

אמרת אין לריכה שהייה על כרחך לכלים שעליה דהא לאו בת מילבש בגדים היא אלא דרך משוי ודרך משוי אדם גופיה לא בעי שהייה שאם לא היה לבוש בגדיו אלא נטלם על כתפו

ונכנם טמחין מיד: ופבעופיו בידיוי בקומנו שלא כדרך מלבוש: ממאין מידי דקרינה נמי בכלים והבה חל

הבית: סיה לכוש כליו כו'י הוו להו הקשה רביט אפרים דבתורת כהגים ממטט בהמה וטתי דלא בטו בגדים דידיה וכתיב והאוכל בבית יכבם את בגדיו עד שישהא שיטור אכילה: פרם · חלי ככר של עירוב שהוא מזון שתי סעודות והוא שמונה בילים כדחמרינן בעירובין (דף פב:): מרוייהו תננהיי קושיח היא כלומר מאי אשמועיכן רבה: ממאה י טומאת מת וכלי מתכות המיטמאין במת הרי הן כמת דאמר מר (לעיל דף ג.) חרב הרי הוא כחלל: מובל · לפי שנטמח בנגיעתה קודם שבלעה: מובל וחוכל דיו שמציל בסרומה. דמשנבלעה אינה מטמאה: [הקיאה טמאה]. דלא אהני ליה מבילת האדם: וממאמו. שנגעה בו ביליאתה: וסום: בשלישי : שרורה שאינ ושנה - בשביעי: הרי היא כמה שהימה שהורה לפי שלא קבלה שומאה בח מן החדם משבלעה דחי ממחם היכי מלי למימר הרי היח כמם מבויכופר ד שהיתה הא לא עבלה ועבילת האדם לא מהגיא לה ולהכי נקט הזה ושנה וטבל ואחר כך הקיאה דאם הקיאה קודם טבילה נטמאה ביליאתה במגש: כי קאמר רבה כו" דאי ממחניחין דקחני בלפ טבעה טמאה טובל ד] ואוכל דמשמע לא מטמיא לאדם הוה אמינא פתובו כך כי טעמא לאו משום בליעה הוא אלא משום דמגע בית הסתרים לאו מגע פספא פתים הוא לענין טומאה כדאמריט במסכת נדה (דף מג.) מוידיו לא שטף במים וגבי טבעת ליכה מית השמש שיש (דף מג.) מוידיו נת שפף שבתים ופין במים וגבי טבעת ליכה מיתות השתח את האדם במשה שחין משח פאי: ארובה אלא למי שהטומאה יולאה ממט כגון מת וכבלה ומעייטת הזב אבל טמא מת אע"פ שהוא אב הטומאה אין לו משא וטבעת טהורה נמי דחנן דלא מטמיא מחמת אדם נמי טעמא משום דמגע בית הסתרים דאדם לא מטמא אבל טבעת בטבעת לאו בית הסתרים שייך למימר בהו אצ"פ שנטמנו באדם הזהרי הן כמונחין בחיבה וניטמו אשמעינן רבה דטעמא דמתניתין משום בלוע היא ואפילו חברתה לא מסמא :

ברנ מבעת ממאה טובל ואוכל בתרומה · בטמא שומאת מת איירי דחרב הרי הוא כחלל ואי לאו דטומאה בלועה לא וכח מטמאה לא היה מועיל לו טבילה דנהי דמגע בית הסתרים לא מטמח במגע במשא מטמח וא"ת ודלמת בטבעת שנטמת בשרן חיירי וי"ל דבתר דההית דעבעת טהורה מיתנית במסכת מקוחות תסתה בנושב בחשר או בטומאה שרך אם כן לא הויא אלא ראשון והיכי קתני דמטמא את האדם והא אין אדם וכלים מקבלים מספשהי (פ"י מ"ח) ועוד אי בטומאה שרך אם כן לא הויא אלא ראשון והיכי קתני דמטמא את האדם והא אין אדם וכלים מקבלים מספשהי טומאה האדם לא משום בליעה הוא אלא משום דמגע בית הסתרים לאו מגע הוא לענין טומאה כדאמר בגדה לפח ש

(דף מב:) וליכא למימר דנטמא במשא שאין משא אלא במי שהטומאה באה ממט כגון מה ונבלה ומטייטה הזב אבל סמא מת כלטר חשיב דין שמבית של המנה בליעה דארם שאינה מסמאה דבהמה מנהן כנהן עובר שמה בתיך מעיה דאמרינן במתניתון הושים החועה את ידו בתוך מעיה דארם שאינה מסמאה דבהמה מנהן כנהן עובר שמה בתיך מעיה דאמרינן במתניתון הושים החועה את ידו בתוך מעיה בין בהמה ממאה בין בהמה מהודה מה לשדם שביין במים שמועו עד שישהה בבדי אבילת פרס שנל אוני בידיו הוא והן ממאון מיי ביין דנקים לאו מדידה השובין בהוא המבין בהוא המבין מחד במין מיי דמק ממאה מוערין נאמר: אמר בצים כרסמרשינן במ"ס עירובין פת הפין כו" דמקינן מארץ הפה שכל הפסוק כוה לשיערין נאמר: אמר בצים כרסמרשינו לערב" כלומר אע"מ שמבעת ממאה במעיו : דלא מממאה ליח" ממאה למדידה במעיו :

לעולם: עיכול דלממה רבי בפה איט מתעכל כל כך עד שיורד למטה: ברבות חתי מ לריך שהייה. לטמח בגדים שהוח לבוש דכתיב (שם יד) והבא אל הבית

מהוחות פיי מ

רבינו גו ארם שמציל נ שבתוכו מלו בראסרי' דאו לשסיעת החם בתוך חנוף: על פתרח שבח משמא מנרני שאדם

שבתוכו חמורי בני אתי כלומר או תרש חמור ש סהרות שבתונ דלממח מנא לעיל (האוכל דלממד בלוע מפשאה: ומ שאינו כו'. כמ